

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1715. usque ad annum 1718

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1782

VD18 13322648

§. 42. Thaddæi Aloysii Del Verme Cardinalis obitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67649)

Sæc. XVIII. bus significatum, quod Imperator Si-
 A.C. 1717. nicos Ritus impugnari haud toleret.

§. XLII.

*Thaddæi Aloyfii Del Verme Cardi-
 nalis obitus.*

*Guarvac.
 vit. Pontif.
 t. I. p. 425.
 Vit. Card.
 t. I. p. 217.*

Hoc item anno sacrum Purpuratorum Collegium sex omnino Cardinalium jacturam deplorabat. Hos inter primus erat Thaddæus Aloyfius del Verme patria Placentinus, qui nobilissimis juxta ac opulentissimis Parentibus natus, a teneris animum ad pietatem, Divinique cultus propagationem summopere propensum præferebat: cum autem secundo genitus esset filius, ad militarem statum a suo Parente destinabatur: Abhorrebat vero Thaddæus ab hoc vitæ genere, hinc Ecclesiæ, scientiis ac pietati præclaras animi sui doctes consecrare statuit, & novennis adhuc a Placentino Episcopo sacra Tonsura initiari petiit, ac demum a Patre suo Mediolanum missus, ibidem literis operam navabat, in frequenti autem hoc Athenæo Thaddæus exemplum archetypon omnis modestiæ virtutisque habebatur; nec ullum in rerum celestium studio, in diligentia & literarum profectu priorem, nec in placidissimis moribus ac ingenuitate parem.

vel in innocentiae encomio secundum **Sæc. XVIII.**
 habuit. Emenso studiorum curriculo **A. C. 1717.**
 Romam delatus, Cardinalium Farnesii
 & Alberici sanguine sibi junctorum ami-
 citiam sibi conciliabat, Fratrem autem
 ejus primogenito per infaustum casum
 in venatione cæso, Equestri Ordini
 S. Stephani aggregatus, ac commenda
 Placentina auctus, paternarum ditionum
 hæreditatem adiit: cæptam vero in pau-
 peres liberalitatem effusissime prosecu-
 tus est, ast opes ac dignitates excelsum
 Thaddæi animum satiare haud poterant,
 quapropter cunctis bonis juniore suo
 fratri relictis, ipse ad sacros Ordines
 properabat, & quam animo diu pro-
 posuerat, rigidissimam vitæ rationem,
 morumque austeritatem avidissime am-
 plectebatur. Paulopost a Mario Albe-
 ricio, qui in Cæsaris Aula Nuntii Apo-
 stolici munere summa cum laude fun-
 gebatur, Viennam evocatus, eo in
 morbum incidente, ardua legationis
 arcana direxit, ac paulopost unacum
 Albericio ad Purpuram evecto Romam
 reversus est, ubi non modo Farnesium
 Cardinalem, sed & Albericium in ulti-
 ma vitæ lucta Christianis juvit officiis.
 Eminuit humilitate, qua ultro obla-
 tum Parmensem Episcopatum & am-
 plissimas Romanæ Curiae dignitates, ob-
 jecta virium suarum imbecillitate con-
 stanter

Sæc. XVII. stanter rejecit, & non nisi importunis
 A. C. 1717. Theologorum gravis peccati metum in-
 cutientium suasionibus, serioque Inno-
 centii XI. mandato, ut Fanensem Epi-
 scopatum acceptaret, adigi potuit. Tum
 vero, ut suo gregi exemplo esset, aspe-
 rum vitæ genus hucusque occultatum
 patefecit: non raro integras noctes in
 orationibus insomnes duxit, & raro in
 strato, sed in scamnis interdum, vel
 in nudis asseribus sine pulvinari cuba-
 vit, ne vero ejusmodi vigiliarum su-
 spicio domesticis moveretur, ipse le-
 ctum suum studiose incompositum red-
 debat, ut in eo cubasse videretur: Mo-
 res præsertim Divi Caroli Borromei sibi
 imitandos proposuit, & potissimam pro-
 ventuum suorum partem, occulta ta-
 men manu in pauperes distribuit, pe-
 des ut plurimum sine famulo suam lu-
 stratus Provinciam, & quos deliquisse
 compererat, tanta moderatione casti-
 gabat, ut delinquentis famæ parceret,
 & crimen insectaretur. Habuit equi-
 dem Synodum, in qua tamen non mil-
 tas condidit leges, sed inculcata vete-
 rum observantia. Clerum suum pa-
 tientia, humilitate, misericordia, pru-
 dentia, proprioque exemplo docuit, &
 mendavitque; omnium enim animos
 ac voluntates in se rapiebat sola ince-
 dentis gravitas, & efficax loquentis
 sua

fuavitas: Quantumcunque Thaddæus Sæc. XVIII.
 suam pietatem humilitatis velamento A. C. 1717.
 obtegere nitebatur, suæ tamen sancti-
 tatis fama ad Innocentii XII. aures
 delata, ab eodem Cardinalis tit. S. Ale-
 xii creabatur, quam dignitatem non-
 nisi merito obedientiæ impulsus, ac-
 ceptavit, simul tamen singulari humi-
 litate ac moderatione decoravit. Præ-
 terea quinque Congregationibus ad-
 scriptus, ac invitus & reluctans ad
 Imolensem Episcopatum translatus, an-
 no Jubilæi currum & equos vendidit,
 & per urbem pedes incessit, ut pere-
 grinis Romam petentibus largiter sub-
 venire posset: Sacerdotes vero peregrin-
 nantes in suo Palatio hospitio excepit,
 eademque mensa cum illis usus, disce-
 dentes ad proseguendum iter larga e-
 leemosyna sublevavit: Mortuo Inno-
 centio XII. interfuit sacris comitiis, in
 quibus ob morum comitatem, vitæque
 sanctimoniam, aliasque dotes Pontifi-
 cia tiara dignissimus habebatur; non
 deerant tamen, qui eum origine Me-
 diolanensem, proin Hispanis addictum,
 Farnesii & Alberico consanguinitate
 junctum, & eoipso Austriacæ partis
 studiosum, parumque in publicis poli-
 ticsque negotiis versatum objicerent.
 Electo autem Clemente XI. Thaddæus,
 qui Episcopalem & multo magis Pon-
 tificiam

Sæc. XVIII. tificiam dignitatem omni virium con-
 A. C. 1717. tentione, utpote, ut aiebat, suis me-
 ritis longe majorem, repudiabat. rufus ad Ferrariensem Archiepiscopatum transferebatur, quam etiam Ecclesiam per sexdecim annos vigili, qua solitis erat sollicitudine regebat, moribusque intaminatis, sanctissimisque legibus emendavit. Enituit mirifica Thaddæi charitas, ac vigilantia præcipue dum hæc civitas fluminum eluvione, militum invasionibus, & exitiosa lue afflictabatur; publicas indixit supplicationes, in quibus occultata Purpura, & super imposito pœnitentis habitu ceteris exemplo exstitit, Divinamque iustitiam placavit. Postea vitam a publicis mundi negotiis feriatam ducens, nonnisi suæ, sui que gregis salutis invigilavit, Diæcesin ipsius lustravit, Synodum coegit, ac demum Cathedrali Ecclesiam suo magnoque sumptu reparavit. In gravem licet incidisset morbum, nunquam tamen invictum ab oratione & a laboribus spiritum relaxabat, donec anno ætatis suæ septuagesimo sexto die undecima Januarii pia morte ad cælestem gloriam properaret. Scripsit æquis partibus hæredes, suam Ecclesiam, & pauperes. Ejus corpus inter uberrimas omnium lacrimas ad Ecclesiam Cathedralen delat.

delatum, ibidem honorifice conditum Sæc. XVIII.
 est cum hac inscriptione sepulcrali, A. C. 1717.
 quam sibi ipsi modestissime composuerat:

D. O. M.

Vermis de Verme Vermibus dixit:

Mater & Soror mea vos estis:

Vermis sum & non homo,

Quia figura hominis facta est umbra
 mortis:

Hunc sibi sepulcri Titulum posuit

Thaddæus S. R. E. Card. de Verme

Ferrariensis Episcopus.

§. XLIII.

*Fabritii Spadæ Cardinalis ex-
 tremæ.*

Hunc eadem fatali mortis necessitate
 sequebatur Fabritius Spada ex il-
 lustrissima Romanorum Marchionum
 stirpe progenitus. Hic Romæ libera-
 libus disciplinis imbutus, Jurispruden-
 tiæ incubuit, relatisque Doctoratus in-
 signibus inter Romanæ Curiae Præsu-
 les connumerabatur, atque amicorum
 ope ad pinquia promotus Beneficia, a
 Clemente IX. in Sabaudiam Nuntius
 Apollolicus decernebatur, ubi Roma
 accersitis Missionariis, aliisque Viris
 Apo-